

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 4.

15. FEBRUAR 1933

5. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i Kina og India

KINA

5. desember 1932.

Elskede misjonsvenner!

Et barn er oss født, en Sønn er oss gitt og fyrstendømmet er lagt på hans skuldre og man kaller hans navn Under, Rådger, Veldig Gud, Ewig Fader, Fredsfyrste.

Det har så lenge lagt på mitt hjerte å sende en hilsen gjennom «Misjons-Røsten», men tiden har løpet ifra mig, og nu er det snart jul og vi går igjen inn i et nytt år. Hvor godt og trygt å ha en veldig Gud og en evig Fader, som også ser til oss her ute i et mørkt hedningeland.

Jesus sa til sine disipler at de ikke skulde være bekymret for sine liv, men søke først Guds rike og hans rettferdighet så skal alt dette bli gitt i tilgift. Guds løfter står fast, og de har holdt inntil idag, lovet være hans navn!

Det er nu vel 2 måneder siden vi åpnet arbeid her i Cing Yuan-Hsien. Gud har velsignet sitt eget ord, flere har åpent bekjent at de vil tro på Jesus, og vår bonn til Gud er at han må få bevare disse. Djevelen vil så nødig gi slipp, på sitt bytte, men priset være Gud. Det er kraft og seier i Jesu blod.

Vi har også fått tillatelse til å gå i fengslet og vidne for fangene — tirsdag til kvinnefengslet og fredag til mannsfengslet. Mitt hjerte gråter når jeg tenker på disse stakkars, — som de lider! Og nu når det er kaldt ligger flere syke. Den kinesiske lov er så urettferdig. Fangene må betale

Brev fra søstr. Alfhild Bjerva og Rachel Edvardsen.

visse summer for å komme ut, og kan de ikke skaffe penger — det er ofte store summer de forlanger — må de sitte inne måned etter måned. Vi er dog så takknemlig til Gud over at vi kan få lov til å besøke dem og fortelle om en som elsker dem og som også ga sitt liv for dem.

Hvor alvorlig det er i denne siste tid! Det gjelder å arbeide mens det er dag. Det er så mange hungrige, lengtende sjeler omkring oss, fordi de ikke kjenner gledens og fredens ophav Jesus. Måtte Gud få bruke sine vidner så at ordet måtte få makt over hjertene og mange høstes inn i denne siste tid.

Kjære venner, be for oss, hold oss oppe på bonnens armer. Vi trenger det mer enn noensinne. La oss holde ut en liten stund til, ja, la oss være tro inntil han kommer, og samle oss skatter der hvor hverken møll eller rust fortærer.

Så tilslutt vil jeg ønske dere alle ut av Herrens velsignet år.

Hjertelig hilsen!
Eders i Jesus

Alfhild Bjerva.
Ching Yuan Hsien, Shansi,
N. China.

INDIA

Karwi, 16. desember 1932.

Kjære misjonsvenner!
Trom, trom, trom, er den stadi-ge lyd som når mine øren i aftnen, og spørsmålet fra Salm. 2, 1

kommer til mig: «Hvorfor larmer hedningene og grunner folkene på det som fåfengt er?» Hvorfor all denne larm og samling om noe uten verdi? Jo, fordi de ikke kjenner ham hvis navn er Fredsfyrsten, som formår å fylle hjertet med fred som floden, fred som overgår all forstand. Hvilken motsetning! Så sant som den innfødte stasjonsmesteren her sa til oss iforgårs, da vi var i hans hjem: «Det er stor forskjell på Deres religion og vår!» Ja, isannhet! Så stor forskjell som natt og dag, lys og mørke. For skjont forklædt i forskjellige navn og skikkelser, er det djevelen som tilbes. En gammel brahmin-enke, som i lang tid regelmessig er kommet til misjonsstasjonen, smilte over sin opdagelse og sa: «Når dere snakker om satan, så kjenner jeg igjen «kåli devis» eller den beskrivelse dere gir av satan passer på «kåli devis» (en av deres guder). Ja, måtte deres øne åpnes for hvad det virkelig er de tilber. Men så er det også mange som sier: Ja, dere kaller ham Gud, muhammedanerne kaller ham Allah og vi kaller ham Rám, alt er det samme og alt er riktig. Men en slik bemerkning gir oss alltid anledning til å vise dem forskjellen på Gud og Rám, en fortids konge, hvis navn nu i store strekninger av India er ensbetydende med guddommen, og å fortelle dem at likesom det er en allmektig Gud, skaper og oppholder,

er det også kun en vei til frelse, gjennom Jesus Kristus, Guds Sønn. Ja, profet var han; sio: muhammedanerne, disse Israels eterkommere, men vi kan ikke ta imot ham som Guds Sønn. «Grip fatt i dine øren og omvend dig.» sa en muhammedaner til mig, da jeg sa Jesus var Guds Sønn. (Det er et uttrykk de har for dyp anger og omvendelse.)

Vi er ofte inne i muhammedanske hjem, skjont den langt overveiende del av befolkningen her er hinduer, og blir som regel vel mottatt. Men det er en hardere arbeidsmark enn de avgudstilbedende hinduer. Idag hadde vi dog en særskilt oppmerksom forsamling av muhammedanere. Det så ut som vidnesbyrdet om Jesu forsoning og hans blod som det eneste det kan rense fra synd, bragte dem til ettertanke.

Et annet sted vi var idag, var et bedrestaende hindu-hjem, hvor den gamle bestemor slengt døren igjen for oss, første gang vi spurte om å få komme inn der. Hun var dov, stakkars, så det nyttet ikke å snakke henne tilrette. Idag da vi kom forbi der, førte husets son oss inn uten at vi så meget som spurte engang. Han var sikkert av et edlere sinnelig enn sin bestemor. Og i dette hus fant vi en kvinne som str. Wergedal og jeg var hos ute i distriktet ifjor vinter. Hun var på besøk hos sin familie her.

Erfaringene er mange som vi

går fra hjem til hjem, til «pardah»-kvinnene, som ikke kan gå utenfor sin lille innelukkede gårds plass, eller har moter utenfor en husdør, ved en brønn, kort sagt der hvor vi kan finne en større eller mindre flokk kvinner. De lave kasters kvinner går jo ute da de må være med å forsørge familien. «Så sant, så sant», sier de på sitt landsbyhindi, og mange velsignede stunder har vi hatt blandt disse uvidende, foraktede kvinner. For enten det nu er en tiggers kone eller en rikmanns er de foraktet og regnet på et langt lavere nivå enn mannen. Og intet under heller at de ikke får samlet så mange kunnskaper om den verden de lever i. — Bibelkvinne og jeg stod utenfor døren til et av disse hus hvor vi visste kvinnene var i «pardah», et langt hus med innelukket gårds plass for hver familie. Politikonstablene bor her, og det var nu tredje gang vi forsøkte å komme inn her siden disse nye familier kom. (Politiet blir nemlig byttet om hver 3. måned her.) Hos de tidligere har vi alltid blitt vel mottatt, men disse nye var redd oss så det ut til og vilde ikke la oss komme inn. Dog denne gang hadde en kvinne åpnet for oss og slik som hun lyttet til evangeliet. Selv om den største vismann ikke med sin forstand kan fatte evangeliets dybde, er det allikevel så enkelt at enn ikke dæren skal fare vill. Lovet være Jesus! Og nu stod vi altså utenfor et annet av disse hjem.

Forts. 4. side.

MANNDRAPERNE

Av en artikkel i «Misjonsrøsten» tar vi etter anmodning inn følgende utdrag:

Kristenheten er i sin store lidpreve.

Adspredelsens og oppløsningens tid griper mer og mer om sig.

Mange forsamlinger lever i uavladelige opprivninger og vander sig i smerte.

Det blir vanskeligere og vanskeligere å være en forsamlingsleder, og disse skriker til Gud etter virkelige menn som i tålmodighet og lidelse, sammen med dem, vil bære forsamlingens tunge byrder, men bare et fåtall melder sig, ti dette kall betyr selvforsakelse. Tuktemestre fremstiller sig i hopetall, men av fedre er der få.

Kristenhetens sanne tilbedere lider over alt dette.

Hvad bringer alle disse rivninger og slitninger?

Der går mange skyldige brodermodere omkring i forsamlingene i disse dager. Noen av dem er kanhende aktet som hellige sjeler, men regnskapsbøkene på oppgjør dagen vil vise noe annet. Mangen en bror og søster ligger hårdhjertet henslengt på menighetens avfallsdynger på grunn av et hatisk brodermord. De er ikke myrdet med kniver eller slag, men med noe verre, ti onde rykter, falske historier, ærekrenkende beskyldninger har skilt dem fra den forsamling som de så høit elsket. De kan ikke reise sig mere. De er myrdet som en anerkjent predikant, uten at der blir gjort undersøkelser i saken, fra et mere åndelig hold. Tenk hvad disse må lide.

Pottifars-hustru-ånden er ennå ikke død, og hvor mangen en predikant har ikke lidt for den typen. Straks står predikantens flender ferdig til å dra den nye

historie ut i smusset uten å undersøke saken, ti de har bare hørt si så. Det er nok. Det vil ta en sådan bror en lang tid å komme op, tiltross for at ikke alle tror på den nye historien.

Dette foder splittelse, partier, sympati, hat, hårde hjerter, onde krittikkfulle tanker, og anerkjennende respekt forsvinner som i en tåke. Jeg kjenner en predikant som ledt uskyldig i flere år, og falt aldeles sammen i nervositet, for alle dører var stengt for ham og da lidelsene endelig hadde nådd sin høide og han døde, kom sannheten frem. Nu var den skyldige brodermoder, hvilket var en kvinne, villig til å bekjenne, at det hele var oppspinn, men hun døde bare noen dager etter sin bekjennelse i sataniske lidelser og ropende ut: Rør ikke ved mine salvede og gjør mine profeter intet ondt, ti skarer står ferdig å dra mig i ilden, — Jesus har vendt ryggen til mig, og satan har allerede grepet mig, frels mig fra ilden ti den brenner alle rede.

Hvor ofte finner man ikke misfornoide medlemmer, sådanne som ikke tålte menighetstakten, irettesettelsen, nu planer de på hevne. De begynner å undersøke forstanderens liv, hans etkeskap, om pengekasen er i orden, om han er på alle bonnemotene, om han taler med noen ung søster (ti det er jo meget usømmelig), hvor han spiser middag, og ut fra dette begynner de å hvesse sine piler for et brodermord. Pastoren må myrdes. De sendte lurere ut etter Jesus for å ta hans liv. I den verdslige verden sorges man alltid å få tak på en morder, men i Guds forsamling ser det nesten ut til at sådanne slipper både forhør og dom.

Det var i et bonnemote Kain bestemte sig for å drepe sin bror Abel, ti han blev avindssyk på sin brors åndelige fremgang.

Avindssyke, misunnelse, fornærmelse, stolthet og annet har ofte vært begynnelsen til et brodermord.

Josef Ystrøm.

EN «BISKOP-GJERNING»

Under denne tittel bringer «Kr. Ukeblad» følgende linjer:

«Det har bedrovet og vel forferdet mange kristne, at biskop Berggrav i motsetning til alle de andre av Norges biskoper i en artikkel i «Aftenposten» sterkt har slått til lyd for, at stykket «Guds grønne enger» godt kan oppføres på Nationalteatret. Stykket, sier biskop Berggrav, er hverken blasfemisk eller nedbrytende. Han går god for det efter at han har sett det opført i Stockholms».

Biskopen ber om at man ikke skal angripe ham uten at man tar inn hele hans artikkel fra «Aftenposten».

— Nei, vi skal såvisst ikke rette noen angrep mot bisp Berggrav!

Vi vil kun konstatere det uhyrlige i at en artikkel til forsvar for nevnte teaterstykket, idetheletatt kan fremkomme fra geistlig hold. — Såvidt kan man altså drive det til innen Statskirken!

Man må med undren spørre: Hva blir det neste?

Ajl.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjøer til ovenstående adr.

Guds ord — vår veileder

Men jeg formener eder, brodere, ved vår Herre Jesu Kristi navn, at I alle må føre den samme tale, og at det ikke må være spild iblandt eder, men at I må være fast forenede i samme sinn og i samme mening. Kol. 1, 10.

Dette var i sannhet en nødvendig formaning som Korintiermenigheten fikk av apostelen Paulus da han av Kloes folk fikk høre at det hadde utbrutt stridigheter, uro og spild iblandt dem. Korintiermenigheten var isannhet meget beriket av Gud. Ti i vers 4-7 utbryter Paulus og sier: Jeg takker alltid min Gud for eder, for den Guds rike nåde som er eders gitt i Kristus Jesus, at I nemlig i ham er gjort rike på alt, på all lære og all kunnskap, likesom Kristi vidnesbyrd er blitt roffetest i eder, så det ikke fattes eder på noen nådegave; mens I venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse. Og de vandret i sammen i kjærlighet og Guds ord bødde rikelig iblandt dem, så de lærte og formante hverandre i all visdom med salmer og åndelige viser og de sang yndig for Gud i sine hjert. Men som sagt en dag brøt det ut trette og spild iblandt dem, så de begynte å bære avind mot hverandre. Ukjærligheten hadde begynt å ta overhånd med dem, så det gode forhold som før var iblandt dem, var nu forsvunnet. Kristi sinn fikk nu ikke lenger utfolte sig i deres lemmer. De var isannhet opplåste, som Paulus sier til Timoteus i 6, 4-5: Skjønt de intet forstod, syke av stridsspørsmål og ordkrig. Og fruktene av dette blev avind, kiv, ond mistanke, stadig krangel iblandt dem. Så de førte ikke lenger den samme tale, ti enhver av eder, sier Paulus i vers 12, sier: «Jeg holder mig til Paulus, og andre jeg til Apollos, og atter andre jeg til Kefas, og andre: jeg til Kristus.» Nu var meningene blitt forskjellige, den ene holder sig visere enn den andre. Men da sier Paulus til dem i vers 13: «Er Kristus blitt delt? Var det Paulus som blev korsfestet for eder eller var det til Paulus I blev døpte?» Så sier han videre til dem i vers 26: «Legg merke til eders kall, brodere, at ikke mange vise efter kjødet blev kalte, ikke mange mektige, ikke mange høibarné, men det som var dårlig i verden, det utvalgte Gud sig for å gjøre det vise til skamme og det som er svakt i verden, det utvalgte Gud sig, for å gjøre det

sterke til skamme og det som er lavt i verden og det som er ringeaktet, det utvalgte Gud sig, det som ingen ting er, for å gjøre det til intet som er noe. For at intet kjød skal rose sig for Gud. Her viser Paulus at alle egne meninger og all kjødelig visdom gavner intet. Ti ikke mange vise efter kjødet blev kallet. Derfor, den som roser sig, han roser sig i Herren. Den samme ånd er også virksom idag. Mange hjem og menigheter er i opløsning idag fordi at den kjødelige visdom, de egne meninger og ukjærligheten har tatt overhånd. Derfor, kjære lesere, la oss hørte lærdom av dette avsnitt av Guds ord. Så vi vandrer i Anden som Paulus skriver til Galaterne, da skal vi ikke fullbyrde kjødets gjerninger. Ti kjødets gjerninger er åpenbare, sier Skriften, så som: utukt, stridigheter, tve-dragt, partier, misunnelse, fiendskap, k'v, avind, vrede, misunnelse, m'ord, drikk, svir o. s. v. og de som gjør dette skal ikke arve Guds rike. Må Gud hjelpe oss alle, brodere og søstre, å døde kjødets gjerninger ved Anden, da skal vi leve og da vandrer vi i Anden og bærer Andens frukter som er: først og fremst kjærlighet, halleluja! glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet og avholdenhet, så vi kunde bære hverandres byrder og opfylle på denne måte Kristi lov. Og elske hverandre innerlig, som Peter sier, av hjertet. Og da skal vi med Guds nåde og hjelp være fast forenede i samme sinn og i samme mening og føre den samme tale. Da blir det som Paulus skriver til Titus i 2. kap. 11-12: Nåden vil optukte oss til å fornekte ugudeligheten og verdslige lyster og leve tuktig og rettferdig og gudelig i denne nuværende onde verden, mens vi venter på det salige håp og åpenbarelsen av den store Gud og vår Frelser Jesu Kristi herlighet, han som gav sig selv for å forløse oss fra all urettferdighet og rense sig selv et eiendomsfolk. Da blir det ikke oss som skal rense hverandre.

Må Gud for sitt navns skyld hjelpe oss alle sammen, kjære nådesøken, til å være fast forenede i samme sinn og i samme mening og føre den samme tale, så vi vandrer det kall verdig som han har kalt oss til i Kristus Jesus vår Herre. Amen.
Eders forbundne i Jesus og for sjeles frelse
Simon Oisen.

Matt. 5, 8.
«Salige er de rene av hjertettidskalse Gud.» Dette er Guds verk i sjelen, ti ingen er ren av naturen. Men når ordet får lov å virke i hjertets innerste, blir både mann og kvinne istand til å utbryte og si: jeg ser Gud og jeg er salig.
C. O. Blegeberg, Oslo.

Er du med i arbeidet for bladets utbredelse? — Hvis ikke så gjør alvor av å skaffe Misjons-Røsten inn i et eller flere hjem. Du gavner misjonen med en slik liten håndsrøking.

Jesus er min Frelser vorden

Jesus er min Frelser vorden, Jeg er hans og han er min. Intet større fins på jorden Enn at Han mig kaller sin.

Sor. :-: Han er all for mig :-: All i livet og i døden. Alltid all for mig.

Veien, sannheten og livet — Glede, lys og fred Han er. Gud har all i Kristus givet. Just fordi Han har oss kjær.

Syrde, talsmann og forsvarer, Er Han hver en stund for mig. Allid trofast Han bevarer Mine skrift på livets vei.

Sjelens frøster og min læge, Er Han nu for krop og sjel. Styrker mig og vederkveger, Dag for dag Han gjør all vel.

Og filsist Han oss vil hente Hjem til himlens skjønnne land. Der er alles harper stemte, Synger Guds og Lammets sang.

Ralf. Støve.

Litt fra reisen på vei til Kina

Til «Misjons-Røsten». Sist dere hørte fra oss var vi i Seattle. Vi hadde en meget god tid sammen med vennene her i Seattle. Det er den skandinaviske pinsemenighet med J. A. Johnson som leder. Da vi kom til dampskibskontoret, fant vi ut i passasjerlisten at søster Gunhild Gundersen fra Brooklyn, også skulde gjøre samme reise som oss. Søster Gundersen er fra Brårvik ved Arendalskanten. Vi visste jo at søsteren gikk med planer om å reise til Kina da vi var i Brooklyn, men hun syntes at det ikke var ordnet som det skulde da når vi reiste. Hun sier selv at hun skulde ha vært i Kina for lenge siden, men nu kom hun sig avsted fra Brooklyn, og det i fart, på vei til Seattle for å ta følge med oss til Kina.

Dagen før avreisen kom det også brev fra en annen søster, Ruth Westin. Hun skal også til Kina så nu blir vi fire ifølge, og så har vi engler som følger oss, og vi har selve Jesus i hvem vi er, og blir, så det blir sikkert et meget godt reisefølge.

Søndag den 18. desember var vårt siste møte blandt vennene i Seattle. Vi var fem misjonærer samlet på plattformen, tre på vei ut til Kina, og to som var kommet hjem fra Kina, nemlig søstrene Ruth Pedersen og Esther Petersen som er på vei hjem til Norge, så dere får ta godt imot dem der hjemme og gjøre det gode dere kan for dem, så de må bli sterke til legeme og sjel og kom-

me ut igjen til Kina om Jesus droier med sitt komme.

Mandag morgen kom søster Ruth Westin som er fra Minneapolis. Søsteren har vært i Kina før, så det er andre gangen hun drar ut. Hun har lyttet til Frelserens rost: «Er du en ringe som ofrdum Ruth, skynd dig allikevel på akeren ut. Kanskje der enn et aks er gjemt som dine brodere har helt forglemte.»

Tirsdag 20. desember møttes vi ombord på båten. Endel av vennene var møtt frem for å si farvel, mange kraftige håndtrykk med gode ønsker for reisen. Og jo flere og større ønskene blir, jo sterkere blir grepet om hånden, så en kan kjenne det i flere dager etterpå, når en har sagt farvel til slike kjære venner. Så vinkes det med hånden, en sang blir sunget, alle stråler de av glede. Vi har alle det samme salige håp å møte igjen hos Jesus. Så legger vi ut. «Legg ut, ja ut fra land, la all fortoining gå. Ja, legg ut, ja legg ut på det store ocean, at intet dig hindre må.» Idag er det allerede femte døgn i sjøen. De fire har vært stormfulle.

Igår kveld var det jo selve julaften, så tross storm og sjø fikk vi frem våre instrumenter og stemte i en lovsang til vår kjære Frelser. Vi syntes det hjalp så utmerket, at både vind og sjø kjentes mindre farlig. Ja, Jesus så til vinden og beløgene: Ti, og vår stille. Og det blev blikk stille. Idag er det hvad man kaller

for første juledag. Da vi kom ned i spisesalen ventet det oss en overraskelse, for tror du ikke japaneserne hadde laget istand et juletre og pyntet det med alle slags kakemenn, til og med kirkebygninger hang og dinglet i juletretr. Jeg så til søster Gunhild at den ene ligner kirken på Philadelphia den kirke jeg pleide å gå i, men at jeg skulde få se den her ute på havet hadde jeg aldri drømt om. — Vi tenkte så smått på om det skulde bli noe ekstra på bordet idag da det var juledag, men det kom bare noen små røkte polser, og jo mere en gnog på dem jo lengere blev de. Gunhild satt og småsnakket med sig selv, om det delige sylteflesket de hadde hjemme i Norge om julen, men nu er vi langt borte fra Norge og nærmer oss Japan.

Vi har nu vært i sjøen i 15 døgn og av disse har vi bare hatt 4 døgn med godt vær, ellers har det vært storm og høi sjø. To av de beste livbåter er knust av sjøen, i aktersalongen blev døren knust og vannet fosset ned i lugarene. Flere svære speilglassruiter på førsteplasse-lugarene blev knust, og vannet flommet inn så her er beskadigelser over alt. Men gjennom alt så priser vi Gud for han har holdt oss oppe. Anne har til min store forundring ikke vært sjosyk på reisen, hun har vært oppe hver dag, og somme tider om nettene også da hun ikke turde legge sig da det verste vær stod på. Idag er havet stille og rolig, og nu er vi snart fremme. Skal være i Yokohama torsdag 5. januar, det er imorgen. Da slutter denne sjøreise, og nu får jeg også slutte min skrivning for denne gang.

Vi sender vår beste hilsen til alle kjente og alle Guds barn. Takk for deres bønner. Fortsett å be for oss da vi stadig trenger Guds hjelp og de helliges hjelp.

Vår Herre Jesu Kristi nåde være med dere alle!
Eders i Jesus forbundne
Anne og Bernhard Nilsen
Tai Yuan Hsien, Shansi, N. China

Hjem til Herren.

Misjonær K. Vatsaas, Kina, er vandret hjem til Herren. Fru Vatsaas har skrevet til av våre misjonsvenner, at Vatsaas døde 13. desember sistleda og blev begravet 17. s. m. Han lungebetendelse. Den sterke mann måtte bukke under for den hårde påkjenning. Vatsaas reiste ut Det norske misjonsforbunds tjeneste som misjonær sammen med misjonær John Christensen, blev innviet til gjerningen på feransen i Skien 1899. Vatsaas virket nu i Skand. Alliance sjons tjeneste i Shensi. I dette strikt var han jo godt kjent kraft og sterkt optatt i sin ning.

Vatsaas var født i Bindale 1873 og var 59 år da han vandre bort, meddeler red. Aug. Abell «Misjonsbladet».

SPREDT

Ena Rossfjord. «Jære «Rost» Jeg fikk lyst til å hilsen i far «eg har nu men med min Ledang besok der i traktene Vi har besøkt i Nord, hvor «shus, enn T. «nelv, Tarr rejord o. s. v. Det var også ke Skognes, men ikke denne ga steder sine d dopte venner. De er som r mindre vel an dre såkalte kr som følge dera fullt for dem. ge og glade og viste dem veie ig er, setter d få vidner til s ståt av og ka Og vi kan «en, om at o «nte det opp «li dere. Forts fremdeles i tro er ikke vår, m Det var også rende å se hvor til motene. Det blev sag de det ikke var så var tilfellet. de merke over de overflad «k hadde foran s kvinner som r ste oppmerkson «rens ord. O, hvor de insikter vidne Det er også a av oss aner. Men Gud va blev enig om «Guds rike «rd, men i Give derfor kraft fikk kon «rter. Det ikke vakler. Det er vår «ger tilrette «, så snart s Dere venner tillet enn folle «er nord, kon «den måte s Tilsnitt da «vil alle så lang «ekker. Rossfjord i He n «ckholm. «iladelfiafor «olm har o «att stor fren «konomis «årsmote G «lgende: «I årets lop «sforretning 15 personer «i forsam «nlingen fat «mer velko «tt hjem til «ld. Nett «rsoner. M «desember

SPREDTE FELTER

Fra Rossfjord.

Kjære «Rosten».

Jeg fikk lyst å sende dig en lille hilsen på flokken. Jeg har nå i noen uker sammen med min reisekamerat br. Ledang besøkt forskjellige steder i traktene her omkring.

Vi har besøkt Strømmen i Rossfjord, hvor vennene har et misjonshus, enn videre Langnes, Tårnstad, Vasenden, Burejord o. s. v.

Det var også meningen å besøke Skognes, men tiden tillot det ikke denne gang. På alle disse steder fins det noen troende, døpte venner.

De er som rimelig kan være mindre vel anskreven av de andre såkalte kristne. Og det blir som følge derav også mere kampfullt for dem. Dog er de frimodige og glade og takker Gud som viste dem veien. Men som naturlig er, setter de megen pris på få vidner til sig, som de er forstilt av og kan lede ordet med.

Og vi kan forsikre dere, søster, om at også vi på vår side mente det oppmuntrende å komme til dere. Fortsett, elskede venner, fremdeles i tro og bønn. «Krigen er ikke vår, men Herrens.»

Det var også over alt oppmuntrende å se hvor folket møtte frem til møtene.

Det blev sagt at så mange hadde det ikke vært på flere år. At så var tilfellet, tror jeg man kunde merke over alt. Det var ikke en overfladisk tilhørsreaksjon man hadde foran sig, men menn og kvinner som med den aller største oppmerksomhet lyttet til Herrens ord.

O, hvor de værbitte og furete ansikter vidner om livets alvor. Det er også alvorligere enn noen av oss aner.

Men Gud være takk, som vi blev enig om på møtet igår: «Guds rike består ikke i ord, men i kraft.»

Give derfor Gud at Gudsrikets kraft fikk komme inn i folkenes hjerter. Det er det eneste som ikke vakler.

Det er vår mening om Herren jegger tilrette, atter å dra ut. Ja, så snart som mulig.

Dere venner som er annerledes stillet enn folkene oppe i kroken her nord, kom oss til undsetning på den måte som Herren minner.

Tilslutt da en hjertelig hilsen til alle så langt som disse linjer rekker.

Rossfjord i januar.

Henrik Eilertsen.

Stockholm.

Filadelfiaforsamlingen i Stockholm har også i året som gikk hatt stor fremgang, både åndelig og økonomisk. Av beretningen fra årsmøte 6. januar kan nevnes følgende:

I årets løp har det vært 17 dåpsforretninger hvor tilsammen 265 personer er blitt døpt og opptatt i forsamlingen. Ialt har forsamlingen fått hils 545 nye medlemmer velkommen. Derav er 43 ble tatt hjem til hvilen og 96 utnevnt. Nettoøkningen blir 307 personer. Medlemstallet var den 31. desember 1931 4385 og den

31. desember 1932 4692. Forsamlingen har omkring 800 sangere og musikkanter, omkring 125 evangelister, underholder 28 misjonærer helt og 16 delvis. Søndagskolebarnas antall er 491 og lærerpersonalet består av forstander og 78 lærere og lærerinner.

De arbeider også på flere utposter og har stor sosial virksomhet.

Misjonsbeløp.

Innkome bidrag til misjonærene Signe Pedersen og Inga Johnsen, Peping, Kina, for året 1932:

- Ved Alfr. Lie, Skotselv 132.50,
 - ved B. Hansen, Lillemstrøm 54,
 - venner på Svae bedehus, Skiptvedt ved Jørg. Johansen 151.50,
 - ved Th. Thorbjørnsen, Sauland 57,
 - ved Aug. Jønsson, Helsingborg 25,
 - ved Berta Jønsson, Helsingborg 15,
 - ved J. G. Lindman, Göteborg 100,
 - fr. Mathisen, Notterøy 5,
 - misjonen «Betels», Notterøy, ved Thora Karlson 125.
 - venner på Salem, Mjødalen ved fru Amundsen 50,
 - sosken i Drammen 25,
 - venner på Fleseld ved Johanne Wikshol 50,
 - Ruth Magnussen, Blakstad asyl 60,
 - venner på Betel, Vollen 34.28,
 - Karen Heyer Lunner 13,
 - venner på Enebakkneset 50,
 - venner i Eidsvoll 55,
 - venner Espeland st. ved Sofie Solberg 130,
 - ved Halvor J. Opsahl, Hjartdal 40,
 - venner i Mandal ved Karl Larsen 34,
 - en søster fra Aal 50,
 - venner på Gol ved Anna Ekro 25,
 - søster i Eknes, Krokstadelv 80,
 - N. N. 23.50.
- Ennvidere er kommet inn til huset 183 hvorover spesifikasjon er gitt tidligere. Samtlige beløp er etterhvert tilstillet misjonærene i check på Peping. Idet jeg herved hjertelig takker hver enkelt bidragsyder for trofast hjelp både pekuniært og ved forbønner. Søstrene er nu på hjemvei for å hvile ut etter ca. 7 års virke derute og er for tiden i Amerika. Virksomheten i Suanhvafu fortsettes som før under ledelse av misjonær fru Halldorf, så vennene anmodes om fremdeles å være trofast å støtte misjonen både med midler og forbønner. Gud vil lønne dere.

Med broderlig hilsen

Th. Wessel,

Innkome bidrag til misjonærene Ruth Pedersen og Ester Pettersen, Suanhvafu, Kina, for året 1932:

- Ved Alfred Lie, Skotselv 132.50,
 - misjonen i Heggedal ved Marie Johannessen 555,
 - misjonsfesten, Oslo, 182.82,
 - Hyggen kvinnemisjon ved Helene Jensen 35,
 - venner i Sande ved Jenny Sørensen 90,
 - S. W. 100, A. og N. Lie, Skotselv 10,
 - Arne Hoidal, Sunnmør 15,
 - misjonen i Oslo 565.59,
 - hvilket beløp etterhvert er sendt misjonærene i check på Peping.
- Hjertelig takk til hver enkelt bidragsyder for trofast hjelp både pekuniært og ved forbønner. Søstrene er nu på hjemvei for å hvile ut etter ca. 7 års virke derute og er for tiden i Amerika. Virksomheten i Suanhvafu fortsettes som før under ledelse av misjonær fru Halldorf, så vennene anmodes om fremdeles å være trofast å støtte misjonen både med midler og forbønner. Gud vil lønne dere.

Med broderlig hilsen

Th. Wessel,

kassører.

Misjonen i Kintsuala, Congo

Kjære venner! All nåde og fred fra Gud i Jesus!

Idag har vi gått inn i et nytt år. Et nytt nådeår. Når tankene innatt og idag har gått tilbake igjennom året som gikk, så har Guds nåde og godhet blitt større for mig enn nogensinne. Alene inne i Kongos villmark. Blandt et vildt og rått folkeferd. I et overveldende arbeid med alle mulige vanskeligheter. Herren har vært trofast. Loftene har holdt. Halleluja! Noen har stått op og vendt sig fra hedenskapet og har valgt å følge Jesus. Byer er blitt åpnet for evangeliet og hovdingene som før har holdt sig borte har nu begynt å komme til møtene med sine folk. Vi kan nu ikke ta imot alle som kommer for å bli undervist. Herren har underbart velsignet pengemidlene så de har strukket til. Han har også utvirket at de legemlige krefter har strukket til. Det er således all grunn til å love Herren og ikke glemme hans velgjerninger. De offisielle papirer på stedet er riktignok ennå ikke kommandet, men administratoren har da vært her og målt jorden og utferdiget de nødvendige papirer og fått hovdingene og deres menns fingeravtrykk på dem. Han lovet å komme igjen i denne måned og har i den anledning bedt mig å måle op all den jord vi vil ha for fremtiden. Sannsynligvis vil da også denne nødvendige sak snarest være ordnet i lovlig form.

Årets avslutning med julehøytiden var særdeles velsignet. Ved noisomhet og selvfornektelse har Herren gitt nåde til å sy op toi så vi kunde beklæ mere enn 100 mennesker til jul. Vi lokker ikke menneskene til oss ved å love dem noe utenom det som Jesus har lovet: Matt. 6, 33. Men de som til stadighet er her hos oss ønsker vi gjerne å se såvidt klædet at de kan stå for kristelig anstandighet. Bukse og skjorte til menn og skjorte og bluse til kvinner. Nakenheten ser vi nok av utenom misjonsstasjonen.

På grunn av regn, kunde vi ikke ha noe møte julekvelden — ikke for riktig sent på kvelden. Skolehuset med sine åpne vinduer, er ikke regnsikkert når det blåser. Koldt føles det også når det regner, selv om termometeret viser 20°. Vi hadde imidlertid gledet oss til møtet om julekvelden, og da det endelig holdt op med å regne kalte jeg de som bor her på stasjonen sammen til et kort møte. Herren velsignet oss underbart. Det var herlig å høre disse, som et utløst av det velsignede hedenskap prise Jesus fordi han var villig til å komme og bli et fattig menneskebarn for at de skulde bli rike Guds barn. Juledag var en stor dag med en masse mennesker. Mange hovdinge var kommet med sine folk. Det er vemodig at vi ikke har hus stort nok til å ta imot folket, men når vi samles såvidt tidlig på morgenen som kl. 9 så går det an å sitte utenfor også. Herren ga nåde til å frembære det gode budskap og selv om det ikke var nogen resultater å se i øieblikket, så vet vi at Herrens ord ikke skal vende tomt tilbake. Inatt samledes også ganske mange for å si Gud takk for all hans nåde og godhet i året som gikk, og — begynte det nye år på sine kne med Jesus. Idag gikk vi ut for å ha møte i en by, og hadde også et herlig møte med mange folk. Mange var synlig grepet. I eftermiddag hadde vi brodsbrytelse og siden offentlig møte. All ære til Gud og Lammet! Takk Herren med oss for alt hvad han har gjort og be at han fremdeles vil velsigne og gi krefter til å holde ut. Takk for alt godt medarbeiderskap i året som gikk. Herren skal lonne enhver som er tro imot ham. Hvad året som kommer vil bringe vet vi ikke, men den retteste stilling for et Guds barn å være i er: å vente Jesus når som helst. Hjertelig hilsen til dere alle sammen i Jesu dyrebarn.

Alb. M. Christiansen.

Gleden i Herren

Til «Misjons-Rosten».

Gled eder i Herren alltid! Atter vil jeg si: Gled eder! Fil. 4, 4.

Jeg må også si som Paulus: «Gled eder i Herren alltid». For det er nettopp der gleden er. Det er en glede som ingen ende tar. Men det er mange nu i vår tid som ikke akter denne gleden for noe. Menneskene ute i verden tenker bare på den verdslige glede, de vil engang ikke høre noe om denne herlighet i Jesus Kristus som er oss gitt. De stoler bare altfor sterkt på satan og hans lurerier. Men det kommer ganske sikkert en dag også for dem, da de kommer til å angre på at de vandret i denne, tomme verdens glede. Tenk, hvor grusomt satan fører disse bak lyset.

Se for en stor, kjekk ungdomsskole vi har, men hvor mange av

Et vidnesbyrd

Jeg sa gjerne disse ord min Moder, og fortelle om hans kjærlighet så stor, til han selv har sagt: I konger er og prestre, å forkynde hans dyder gis hver som tror.

Han forlot sin Faders store prakt i himlen, for å gå til denne syndbestenkte jord, hvor der ventet ham kun bån og spott av vrmlen, all han ofret for å frelse dem som tror.

Tenk han lekte for sin Faders mildt, men hans lyst den var til menneskenes barn, teuk han vilde med så ringe bår nei for å løse dem som bundne lå i satans garn.

Hvøm kan fatte hvad det kostet har vår Frelser, å forlate hele himlens herlighet.

Nei, det finnes ei blandt alle jordens men'sker en som tolke kan så stor en kjærlighet.

O, min venn som ennå går i verdensvrmlen og ei akter på en kjærlighet så stor, Stans og ta imot innbydelsen fra himlen

Idag, mens kallet ennå lyder her på jord! En søster, Drammen.

Ta Jesus med dig

Og de tok ham (Jesus) med sig i båten som han var. Det er vel verd å lese hvad det står skrevet, ti det er ikke alle, dessverre, som tar Jesus med sig i sin livs båt, slik som han er. Hvorledes Jesus var star det inntet om, men på et annet sted star det at han la bak i båten og sov. Jesus var nok trett for han var jo alltid i virksomhet fra morgen til kveld, ja natten med. — Det var nok godt at disiplene tok ham med som han var allikevel, for det kom jo en svar storm, og hadde ikke Jesus vært der, ja så hadde de gått under.

Var det nødvendig for tokeet fordom å ta Jesus med s.g. så er det ikke mindre nødvendig for oss. For uten ham gar vi for eiler senere evig fortapt. Men nar Jesus er med så er vi trygge og frykter ikke.

Derfor, du som idag ser Jesus stå ved strandbredden, rop til ham og ta ham med dig som han er. Skam dig ikke over det. Det er mange som vil forandre Jesus og gjøre ham til et almindelig menneske, som et ideal, et eksempel. De vil avklæ ham hans guddoms herlighet og gjøre ham til en synder, men det fins ingen synd hos ham, ti det er ingen som har kunnet overbevise ham om synd.

Derfor, ta Jesus med dig som han er gitt oss av Faderen, full av nåde og sannhet. Da vil det gå dig vel og han skal fore oss alle sikkert og vel over tidens stormfulle hav.

Sigurd Lund.

Høbel den 25.—1.—1933.

Ingv. Valle.

Vår Herre Jesu Kristi kors.

Av evangelist E. Knutsen.
(Galaterne 6, 14.)

Korset er det skarpe skille mellom verdens ånd og Guds And. Verden og dens ånd er fiendskap mot Gud. I vår tid har de antikristelige ideer sterkt gjennom-syret det moralske og religiøse nivå. Til og med sådanne som har boiet sig på et møte og som siden er sammen med Guds folk, idet de betraktes som frelste, kan nu være i besiddelse av en ånd som er utsprunget fra satan og hans verdensomsmyrtende planer. I denne ånd kan et sådant religiøst menneske benytte til og med Bibelen som agitasjonsmidler for sataniske ideer, som er kjødets umettelige begjær i alle retninger. Satan har kjennskap til bibelen og citerer og bruker den, men med sin falske og løgnaktige ånd (materialismen og egoismens ånd) til og med under påskudd av å være religiøs godgjørende. Denslags mennesker er meget farlige og giftige i forsamlingslivet. De som tilhører Kristus er sådanne som er født pånytt. De har fått en ny Ånd. Men også deres menneskeånd kan besmittes hvis ikke Kristi kors er deres hjertes ros. Men til de som er korsfestet med Kristus, ropes det idag likeså meget som før: Stig ned av korset så vi kan få ditt kjød fritt. Guds Ånd ønsker å ha kjødet korsfestet og dødet. Til kjødets sans er fiendskap mot Gud. Stig ned av korset og meld dig inn i vår forsamling, sier ver- dens idag. Elskede Guds barn, verdens ånd, og Guds Ånd kan ikke forenes. Ja, her er nok flere slags omvendelser nu til dags. Må den som vil omvende sig til Herren vite hva det vil si! Den sanne omvendelse er en omvendelse til Jesus Kristus og ham korsfestet ved hvem man inngår i livsforbindelse og likeledes i dødsforbin-

delse med. Korsfestet med Jesus, dødt og begravet med Jesus. Korsfestet og dødt med ham så mennesket ikke lenger har noen forbindelse med verden og hvad der utgår fra verden, det være moralsk eller politisk eller andre verdslige ting. Ti verden er verden. De er av verden og derfor taler de av verden. Guds folk er av Kristus og derfor er det for dem å tale og tenke og handle som Kristus og i hans Ånd. Verdens ånd er satans tjenerånd. Kristi folk er tjenerne av Kristus som konge og har å adlyde ham og hans ord og hans Ånd, adskilt fra verdens og dens anordninger som dirigeres av verdensånden. Se til, Guds barn, at du ikke blir besmittet av den moderne verdens ånd som kun er en utførelse av satans opprørs- og omveltning-prinsipp som nu settes igang i politikk, kirker og stater og ved såkalte nye rettferdighetsbegreper av alle slags samfunnsorganisasjoner som vil rive alt med sig i strømmen. Alt dette er ikke annet enn det store verdens bedrag som snart vil nå sitt høidepunkt. Man har å være på vakt og hugge til med Andens sverd, der hvor denne ånd utyrer sig i det små som i det store, det være enten i forsamlingslivet eller utenom det. Guds folk! I kan ikke la eder lede av verdens ånd og Kristi Ånd på en gang. Det er en umulighet. Gå ingen mellomvei, Guds folk! La eder ikke ledes til å gå i kompromi med verden og dens sataniske tilstelninger. La oss gjøre som det står i Efeserbrevet 6: 10-11 vers: Forøvrig bli sterke i Herren og i hans velds kraft. Ikled eder Guds fulle rustning at I kan stå eder mot djevelens kunstgrep.

E. Knutsen,
f. t. Hallingdal.

Til de som lærer at Kristus ikke er Gud.

Undertegnede ber herved hofligst om plass til etterfølgende artikkel.

Grunnen er at jeg i mange år, helt siden 1916, har fulgt noe med i disses læresetninger (disse som lærer at Kristus ikke er Gud), og tilsist i et dagblad direkte spurte hvorfor de fornekte Jesus Kristus som Gud. Herpå fikk jeg også direkte svar i bladets senere, og det lyder så: «Helt enkelt for at skriften ikke lærer så». Samt 3 bibelsteder som skulde bevise dette: 1) I Markus 12, 29 står det: «Jesus svarte ham: Det første bud er dette: Her Israel! Herren er Gud! Herren er en.» 2) Es. 45, 22: «Vender eder til mig og vorder frelste, alle jordens ender, ti jeg er Gud og ingen ydermere.» — «Det finnes intet skriftet lære kun en virkelig Gud, himlens og jordens skaper, og Kristus sier» 3) «At fra den Gud er han utgangen. Joh. 8, 42.»

Til disse vil jeg herigjennem svare og avgi mitt vidnesbyrd om min tro, at Jesus Kristus er Gud og ett med Faderen fra evig-tid. — De 3 ovenfor citerte steder er intet motbevis. Tvert om. Paulus sier i Rom. 9, 5: «Hvem Faderen tilhører og av hvem Kristus er etter kjødet, han som er Gud over alle ting, høiløvet i evighet.» — Jeg vil nu citere 3 vers av samme kap. Es. 45, 21, 22 og 23: «Meld og si frem! Ja, la dem rådså tilhøpe! Hvem har kunngjort dette fra forudstid, forkynt det for lenge siden? Mon ikke jeg, Herren? Og der er ingen Gud ydermere foruten mig, en rettferdig og frelsende Gud er det ikke foruten mig. Vend eder til mig og vorder frelste, alle jordens ender, ti jeg er Gud og ingen ydermere! Ved mig har jeg svoret, rettferdighet er utgangen av min munn; et ord som ikke skal vende tilbake. For mig skal hvert kne bøie sig. Mig skal hver tunge tilsverge troskap.» — Joh. sier: «I begynnelsen var ordet, og ordet var hos Gud og ordet var Gud. Det var i begynnelsen hos Gud og ordet var Gud. Alle ting er ved det blitt til, og uten det er enn ikke en eneste blitt til av det som er til. I det var liv og livet var menneskenes lys.» I 14. vers: «Og ordet blev kjød og bodde iblandt oss, og vi så hans herlighet, og herlighet som den enbårne har av sin Far, full av nåde og sannhet.» — Joh. personliser ordet som han, og ordet er Jesus Kristus, som var i Gud, hos Gud, ja selv Gud, sier Joh. Dette evige ord er Andens Sønn. Derfor er Anden, Ordet og Livet tre, men disse tre er ett! Det er Gud! Derfor sier også Jesus (ordet): «For Abraham var, var jeg!» Likeledes: «Tror du ikke at jeg er Faderen og Faderen er i mig?» Det var han som talte igjennem profetens munn. Den samme profet, Esaias sier i det 9. kap., 6. vers: «Ti et barn er oss født, en sønn er oss gitt og fyrstedømmet er på hans skulder og hans navn kalles Under, Rådgi-ver, Veldig Gud, Evig Fader, Fredsfyrste.»

Der er lenger noen tvil?

I Esaias 53, 4, 5 og 6 står så: «Sannelig, våre sykdommer har han tatt på sig, og våre piner har han båret, men vi akttet ham for plaget av Gud og gjort elendig. Men han er såret for våre over-tredelser, knust for våre misgjertredelser, knust for våre handlinger, straffen lå på ham for at vi skulde ha fred og ved hans sår vi fikk vårt lægedom.» «Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei, men Herren lot alle våre misgjerninger ramme ham.» «Det er ham som kaller sig en rettferdig og frelsende Gud, som Esaias således beskriver. Og skriften sier videre: «I ham bor hele guddommens fylde legemlig.» Det er Jesus, Frelseren. — Tilsist hitsetter jeg Luthers trosbekjennelse som også er min og millioner andres: «Jeg tror at Jesus Kristus er sann Gud, født av Faderen fra evighet. Jeg tror også at han er sant menneske, født av jomfru Maria, at han har gjenløst mig som var fortpat og forløst til den evige død, ikke med sølv eller gull, men med sitt hellige og dyrebare blod og med sin hellige og uskyldige død. Jeg tror også at han er min Frelser og Herre som har frelst og frelser mig fra synd og død og satans rike. Og dette har han gjort alt sammen for at jeg skal være hans egen som en særegen ting, takke ham og prise ham og tjene ham i sannhet, hellighet og rettferdighet alle mine livs dager.»

Borgen i januar 1933.
J. H. Strømnes.

Små årsaker, store virkninger.

En guddornektende tysk grene inne beordret på sitt dødsleie, hennes grav skulde lukkes, og en tykk og tung granittblokk omkring denne skulde mures re firkantede stenblokker for å holde den i plass. På stengene med sterke innhugges disse ord: «Denne begravelsesplass er kjøpt for evig tid og skal aldri åpnes for imidlertid var et lite frø som lå under stenhellene. Om en tid vil den lille plante sig vei mellom de store stenblokker. De vokste mere og mere, til de sprente jernbåndene og ved de veldige stenblokker!

En fornem engelsk dame var en gang et misjonsarbeid og blev interessert for misjonens arbeid. Til neste årsmøte innad hun sig også og overleverte sjonkassereren en sparekasse inneholdende 2516 kroner. Spørsmålet hadde denne påske «Bare en småting». Damen hadde hatt for vane å kjøpe alt i fikk se som lokket henne, om hun ikke behøvde dette, trøstet sig derved med at det var en ringe ting som var en ubetydelighet. I det siste hadde hun avstått fra dette lagt en tilsvarende verdi i sparekassen, og kunde nu overlate nevnte sum til misjonen.

Gå du bort og gjør likeså!

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 2.

- Kina.**
F. O. SHRØDER:
A. Toftner, Softenberggt. 16, Oslo.
STR. DORUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Sivqvand, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Schøffersgt. 10 I, Oslo.
SIGNÉ PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Røsten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:
Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

- Argentina.**
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Senstebe, Otterholdt, Be, Telemark.

- Afrika.**
INGRID LØKKEN:
S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.
HILMA HERMANNSEN:
Ole Krogtad, Soll, Rælingen.
MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solhelmsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Anna Nøstdal, Sydneshaug 6, Bergen.
DEN NORSKE KONGOMISJON
ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

- Mansjuria.**
MARTIN KVAMME:
Misjons-Røsten, Sarpsborg.
India.
ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Porsgrun.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittest. veien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kredittveien Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar i vei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kredittveien Halden.
ALFHILD HOLMEN:
S. W. Bjertnes, Tåsenveien i V. Aker.
HILDA WERGEDAL:
Jens James, Passebøkk p. o. s. vær.
RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydelokken 5, berg.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
Anne Husås, Kviteseid, Tønsberg.
Finnmark.
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», steinnes, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakt Kristian Skipperud, Kistevang, Porsangerfjord.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drøbak.
Hjemmeværende i Misjons-Røsten.
TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Walde, Tønsberg, Bergen.
India: DAGMAR ENGSTRØM
O. Ekorntnes, Jarveien 11 I, Drammen.
PEDER EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Drammen.

NUMMER 5.

Mi

ARGENTINA

På mote indianer
Korn med inn
Motesalen er g
pet og på verand
ge, som ikke kor
for lite ram. Der
noen av våre ga
holder orden på g
detiden snakker
nemotene. Det
en nyankommen.
blitt snakke-syk
nerne slett ikke
het.

Vi synger et på
kjennes fritt i Ar
allerede kjennes
her og vandrer i
ne. Om jeg vild
komme frem til
skulde jeg sikkert
med en gang. M
over til bønn som
må du smøre dig
het, for bønn syn
forstår de sig på
smak på bønn. De
ter den andre. S
om gangen. Det
tytvetal, som ber
reist sig op. Det
for de bare ber.

Så skal man pr
enslags simpel un
er jo litt ualmin
kryper op på org
Jeg har ikke ne
mange år nu. Je
og hodet mitt til
Talerstolen har
ut for å skaffe
nerne. Vi syntes
gi rum for levend
som for døde ting
der er jo blitt le
Guds tempel. Vi
stamente igjenn
Meget godt finner
ge sier: Amen! N
leluja! En besok
skrev om dem i
var som hungri
som åpnet sine ga
ta imot og vi stap
gode ord. Vi ber
dri har skvt Gu
frem så skal vi be
for dem at de må
som vil gi Jesus s
komme frem. Jo, d
re, ganske mange.
ne våre gamle ver
for at de ikke ska
dette — og så str
Ingen kan stoppe
ge det finnes en
de. Helt ned til
tomme optatt. Jeg
som kom — en ga
— en indianerkvin
fanget mitt. Jeg
tende for det finne
å knele ned på. Be
hode nesten på. Be
rekker begge her

India.

Fort. fra 1. side.
Konen kommer og lukker op, men da hun ser mig, farer hun tilbake. Jeg går også tilside da jeg forstår hvorfor, samtidig som jeg ber den innfødte bibelkvinne fortelle henne at jeg også er kvinne. Etter å være blitt forakret om det, lar hun oss få komme inn, og der sitter hun foran oss med sine tre små barn. Hele hennes ansikt lyser av motagelighet. Før vi skulde gå, lo hun over sin feiltagelse og sa: Jeg som trodde du var mann og den andre kone. — Man åpner også sine hjerter for oss og forteller sine sorger, andre ser ut som de lengter etter å kunne gjøre det, men til dem alle er det velsignet å få bringe trøstens bud, ord om frelse og fred.
4. januar: Idag på reisen til et par små landsbyer traff vi to pilegrimer som var satt sig ned ved veien for å hvile. De hadde valgfart i 10-11 måneder, fra sted til sted, det hellige Benares, op til Gangesflodens utløp, ned til Bombay o. s. v., og ved å vandre rundt om skulde de opnå renhet. Nu hadde de Chitrarat igjen.

(Den bekjente avguds plass her i distriktet.) Vi vidnet for dem om veien til frelse og renhet. Mannen så rent lykkelig ut og sa til sin kone: Disse folk forteller «bhed» — skjulte ting!
Kjære venner, be for oss og at det også må bli sant for disse i merke vandrende sjele, at solopgang fra det hoiere har gjestet oss. Velsignet nytt år!
Beste hilsen
Rachel Edwardsen.

Et godt råd.
En meget dyktig og kjent predikant blev omvendt i sine unge dager. Han var da blitt en beromt sportsmann. Som nylig omvendt la en gammel troende mann sin hånd på hans skulder og sa: «Der er nogen enkle leveregler jeg gjerne vil gi Dem. Dersom De vil følge dem, skal aldri nogen få anledning til å skrive «frafallen» efter Deres navn. Benytt 15 minutter hver dag til å la Gud tale til Dem i sitt ord. Benytt 15 minutter hver dag til å tale med Gud. Benytt 15 minutter hver dag til å tale med andre om Gud.» — Tre gode råd også for dig, kjære leser!

Der er lenger noen tvil?